

C-568/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata 98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás**

A benyújtás napja:

2019. július 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Spanyolország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. július 11.

Felperes:

MO

Alperes:

Subdelegación del Gobierno en Toledo

Az alapeljárás tárgya

Harmadik országbeli állampolgár spanyol államterületről való kiutasítása

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Annak meghatározása, hogy összeegyeztethető-e a Bíróság irányelvek közvetlen hatályának korlátaira vonatkozó ítélkezési gyakorlatával a Bíróság 2015. április 23-i Zaizoune ítéletének (C-38/14) olyan értelmezése, hogy a spanyol hatóságok és bíróságok – valamely harmadik országbeli állampolgár hátrányára – közvetlenül alkalmazhatják a harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet.

Annak megállapítása, hogy a spanyol jog idézett irányelvnek való meg nem felelését nem az irányelvnek az ezen állampolgár hátrányára történő közvetlen alkalmazása útján kell orvosolni, hanem jogszabálmódosítás útján, vagy az

államot az irányelvek megfelelő átültetésére kötelező, az uniós jog által előírt módokon. **[eredeti 1. o.]**

A jogszabályi háttér az EUMSZ 267. cikk.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Összeegyeztethető-e az Európai Unió Bíróságának az irányelvek közvetlen hatályának korlátaira vonatkozó ítélkezési gyakorlatával a Bíróság 2015. április 23-i Zaizoune ítéletének (C-38/14) olyan értelmezése, hogy a spanyol hatóságok és bíróságok közvetlenül alkalmazhatják a 2008/115/EK irányelvet, valamely harmadik országbeli állampolgár hátrányára, mellőzve és nem alkalmazva a szankciók tekintetében kedvezőbb belső szabályokat, súlyosbítva e személy szabálysértési felelősségét, akár mellőzve a büntetőjogi törvényesség elvét, illetve, hogy a spanyol jog irányelvnek való meg nem felelését nem ilyen úton kell megoldani, hanem jogszabály-módosítás útján, vagy az államot az irányelvek megfelelő átültetésére kötelező, a közösségi jog által előírt módokon?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

- a. A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv. 6. cikk (1) bekezdése és 8. cikk (1) bekezdése a 4. cikk (2) és (3) bekezdésével összefüggésben.
- b. 2015. április 23-i Zaizoune ítélet (C-38/14). 41. pont és a rendelkező rész.
- c. 1979. április 5-i Ratti ítélet (148/78).
- d. 1986. február 26-i Marshall ítélet (152/84).
- e. 1987. október 8-i Kolpinghuis Nijmegen BV ítélet (80/86)
- f. 1994. július 14-i Faccini ítélet (C-91/92).
- g. 1996. szeptember 26-i Luciano Arcaro ítélet (C-168/95).
- h. 1987. június 11-i Pretore di Saló ítélet (14/86)
- i. 2016. november 8-i Atanas Ognyanov ítélet (C-554/14).
- j. 2017. december 5-i M.A.S. és M.B. ítélet (C-42/17).
- k. 2003. december 9-i Bizottság kontra Olasz Köztársaság ítélet (C-129/00). **[eredeti 2. o.]**

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

- a. A 2000. január 11-i Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (a Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságjogairól, valamint társadalmi beilleszkedésükről szóló 4/2000. sz. sarkalatos törvény).
- i. Az 53. cikk (1) bekezdésének a) pontja: „Súlyos jogsértésnek minősül: a) A spanyol államterületen való jogellenes tartózkodás, amennyiben a tartózkodás meghosszabbítására vagy a tartózkodási engedély kiadására nem került sor, vagy az több mint három hónapja lejárt, anélkül hogy az érintett a jogszabályban előírt határidőn belül kérelmezte volna annak megújítását.”
 - ii. Az 55. cikk (1) bekezdésének b) pontja: „Az előző bekezdésben foglalt jogsértéseket a következők szerint kell szankcionálni: [...] b) A súlyos jogsértéseket 501 eurótól 10 000 euróig terjedő pénzbírsággal.”
 - iii. Az 57. cikk (1) bekezdése: „Amennyiben a jogsértő külföldi, és a jelen alkotmányos törvény 53. cikke (1) bekezdésének a), b), c), d) és f) pontjában részletezett, kiemelten súlyosnak vagy súlyosnak minősített magatartást valósított meg, az arányosság elvére figyelemmel, a megfelelő közigazgatási eljárást követően a jogsértő cselekményeket értékelő, indokolt határozattal bírság helyett a spanyol államterületről történő kiutasítás is alkalmazható.”
 - iv. Az 57. cikk (3) bekezdése: „A kiutasítás és a bírság semmiképpen nem alkalmazható együttesen.”
 - v. A 63a. cikk (2) bekezdése: „A rendes eljárás keretében meghozott, kiutasítást elrendelő határozatban rögzíteni kell egy önkéntes teljesítési határidőt az állam területének elhagyására. A szóban forgó határidő tartama hét és harminc nap között lehet, és a határidő számítása az idézett határozat közzétevésekor kezdődik. A kiutasításról szóló határozat önkéntes teljesítésének határideje a konkrét eset egyedi körülményeire, mint például a tartózkodás időtartamára, a beiskolázott gyermekekre, valamint egyéb családi és társadalmi kötelezésekre figyelemmel meghosszabbítható.”
 - vi. A 63. cikk (7) bekezdése (a soron kívüli eljárással kapcsolatban): „A jelen cikkben előírt esetekben a kiutasítást elrendelő határozatot azonnal végre kell hajtani.”
- b. A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) 2019. május 30-i 734. sz. ítélete (ECLI: ES:TS:2019:1813) és az ott idézett ítéletek, mint például a következők: a 2018. június 12-i (ECLI:ES:TS:2018:2523); a 2018. december 4-i (ECLI:ES:TS:2018:4270); a 2018. december 19-i [eredeti

3. o.] (ECLI:ES:TS:2018:4386) és a 2018. december 19-i ítélet (ECLI:ES:TS:2018:4387).

b. A tényállás és az alapeljárás rövid ismertetése

- 1 2017. január 14-én kiutasítási szankció kiszabására irányuló eljárás indult a kolumbiai állampolgárságú MO-val szemben a 2000. január 11-i Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (a Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságjogairól, valamint társadalmi beilleszkedésükről szóló, 4/2000. sz. sarkalatos törvény) (a továbbiakban: 4/2000. sz. sarkalatos törvény) 53. cikke (1) bekezdése a) pontjának lehetséges megsértése miatt. Az eljárást „méltányossági” alapon folytatták le.
- 2 MO írásbeli észrevételt terjesztett elő, amelyben azt állította, hogy 2009-ben, 17 évesen lépett be Spanyolország területére, a megfelelő vízummal és az édesanyjával történő családgyejesítésre vonatkozó engedéllyel. Ezeket az iratokat csatolták a szóban forgó írásbeli észrevételhez. Ugyancsak csatolták az érvényes útlevelét, a 2013-ig érvényes tartózkodási engedélyét, és egy 2015-ben kelt, Talavera de la Reina önkormányzatánál tett lakcímbejelentést. MO csatolt továbbá egyes, munkaügyi előzményekkel kapcsolatos iratokat, valamint bizonyos, a kötelekeit bizonyító iratokat, és azt állította, hogy büntetlen előéletű és az említett településen állandó lakcímmel rendelkezik. Azt állította, hogy már megkísérelte rendezni a helyzetét, ami azonban nem volt lehetséges, és hogy a 4/2000. sz. sarkalatos törvény szerint vele szemben bírságot kell kiszabni, és nem kiutasítási szankciót alkalmazni, figyelemmel a kötelekeire és a terhére róható elemek hiányára.
- 3 2017. február 3-án a Subdelegación del Gobierno en Toledo (toledói kormányzati alkirendeltség, Spanyolország) meghozta a kiutasítást elrendelő határozatot. A határozat hivatkozott a 4/2000. sz. sarkalatos törvény 53. cikke (1) bekezdésének a) pontjára, valamint a Bíróság 2015. április 23-i Zaizoune ítéletére (C-38/14), amelynek értelmében, a kormányzati alkirendeltség véleménye szerint, a főszabály a kiutasítás, a bírság alkalmazásának lehetősége nélkül.
- 4 MO keresetet terjesztett elő a szóban forgó határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo (közigazgatási bíróság, Spanyolország) előtt, azt állítva, hogy a kiutasítási szankció aránytalan, mivel a spanyol jog szerint a jogellenes tartózkodás önmagában, spanyolországi kötelék fennállása esetén, csupán bírság kiszabására ad alapot.
- 5 A Juzgado de lo Contencioso-Administrativo (közigazgatási bíróság) elutasította a keresetet. Álláspontja szerint MO állításai megalapozatlanok voltak, figyelemmel a Bíróságnak a jelen alapeljárás tárgyát képező szabályozásra vonatkozó 2015. április 23-i Zaizoune ítéletére (C-38/14). Ezen ítélet értelmében, „[a] harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és

tanácsi irányelvet, és különösen annak a 4. cikke (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása **[eredeti 4. o.]**, mint amelyről az alapügyben szó van, amely valamely harmadik országbeli állampolgár ezen állam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, és e két intézkedés egymást kölcsönösen kizárja.”

- 6 MO fellebbezést nyújtott be a Juzgado de lo Contencioso-Administrativo ítéletével szemben a kérdést előterjesztő bíróság, a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha-hoz (Kasztília-La Mancha felsőbbbírósága, Spanyolország), amelynek kétségei merültek fel azokkal a következményekkel kapcsolatban, amelyek a spanyol közigazgatási hatóságokra és bíróságokra nézve a Bíróság említett ítéletéből az irányelvek közvetlen hatályára vonatkozóan fakadnak. Következésképpen, a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást és a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszti a Bíróság elé.

Az alapeljárás feleinek főbb érvei

- 7 MO azt állítja, hogy a kiutasítási szankció aránytalan, mivel Spanyolországban már erős kötelekkel rendelkezik. Részletesen kifejti ezeket és iratokat csatol, amelyek bizonyítják munkaügyi, gazdasági, szociális és családi kötelekeit. Azt állítja, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) gyakorlata szerint a bírság kiszabása helyett a kiutasítás csak akkor engedélyezett, ha a pusztán jogszerűtlen tartózkodáson felül további körülmények állnak fenn (mint például, egyéb súlyosbító körülmények mellett, ha nem rendelkezik iratokkal, és nem lehet tudni, hogy mikor és honnan lépett be az ország területére), azonban az ő esetében ez nem áll fenn, mivel rendelkezik iratokkal és Spanyolországban erős kötelei vannak. MO kéri a kiutasítási szankció megsemmisítését, vagy, másodlagosan, annak bírsággal történő helyettesítését.
- 8 A Subdelegación del Gobierno en Toledo (toledói kormányzati alkirendeltség) azt állítja, hogy MO nem rendelkezik engedéllyel a Spanyolországi tartózkodáshoz, mivel az lejárt. Rámutat arra, hogy a 2015. április 23-i Zaizoune ítélet (C-38/14) szerint csak a kiutasítási szankció alkalmazható ezekben az esetekben, a bírság nem. Megkérdőjelezi továbbá MO kötelekeit, mivel jelenleg nincs munkája, gazdasági önfenntartó képessége vagy jelenleg fennálló családi függőségi kapcsolata.

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid ismertetése

- 9 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a 4/2000. sz. sarkalatos törvény 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a jogszerűtlen tartózkodás szabálysértés, amelyre az állam részéről a válasz egy – az állam büntető jogára

vagy büntető hatalmára jellemző garanciákkal rendelkező – szankcionáló eljárás, és amely következményként közigazgatási szankciók kiszabását vonja maga után. Eredeti szövegezésében a szóban forgó törvény a jogellenes tartózkodást csak pénzbírsággal szankcionálta. A 8/2000. sz. sarkalatos törvénnyel bevezetett módosítás a kiutasítást a pénzbírság alternatívájaként iktatta be, anélkül, hogy bármiféle konkrét kritériumot adott volna meg az egyik vagy másik szankció kiválasztásához. Másfelől, a 4/2000. sz. sarkalatos törvény két eljárást állapít meg **[eredeti 5. o.]** a kiutasítás foganatosításához: a rendes eljárást (lásd a 63a. cikk (2) bekezdését) és a méltányossági eljárást (lásd a 63. cikk (7) bekezdését).

- 10 Ebben a helyzetben a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) állandó ítélkezési gyakorlata szerint a szankcionáló jogra jellemző elvek arra köteleznek, hogy a súlyosabb szankció (kiutasítás) alkalmazását a pusztán jogellenes tartózkodás mellett valamely további negatív ok indokolja (például, bűncselekmény elkövetése, azonosító okmányok hiánya, vagy hamis okiratok használata, stb.), mivel, ha ezek egyike sem áll fenn, nincs elismerhető ok a gyakrabban elrendelt szankció, a pénzbírság alkalmazásának mellőzésére. A megfelelő szankció kiválasztásának e kritériuma tehát egy ideig az ítélkezési gyakorlat által adott értelmezésből fakadt.
- 11 Ugyanakkor, a 2/2009. sz. sarkalatos törvény törvényerőre emelte a szóban forgó értelmezést, amikor újrafogalmazta az 57. cikket jelezve, hogy *„az arányosság elvére figyelemmel, a megfelelő közigazgatási eljárást követően, a jogsértő cselekményeket értékelő, indokolt határozattal bírság helyett a spanyol államterületről történő kiutasítás is alkalmazható”*.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a Bíróság a jelen alapeljárás tárgyát képező szabályozással kapcsolatban a 2015. április 23-i Zaizoune ítéletében (C-38/14) megállapította, hogy „[a] harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet, és különösen annak a 4. cikke (2) és (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan szabályozása, mint amelyről az alapügyben szó van, amely valamely harmadik országbeli állampolgár ezen állam területén való jogellenes tartózkodása esetén a körülményektől függően vagy bírság kiszabását, vagy a kiutasítás elrendelését helyezi kilátásba, és e két intézkedés egymást kölcsönösen kizárja”.
- 13 A kérdést előterjesztő bíróság rögzíti, hogy habár a Bíróság szóban forgó ítélete a 11. pontban idézett 2009-es módosítás hatályba lépését követően született, azt még a 10. pontban leírt helyzetben hozták meg, azaz, mintha mindez csupán az ítélkezési gyakorlatban kialakult értelmezéstől függne (figyelemmel arra, hogy a kérdést ekként terjesztették a Bíróság elé). A kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy figyelemmel kell lenni arra, hogy a kiutasítás elrendeléséhez további okra van szükség, amely eredetileg értelmezés dolga volt, azonban a 2/2009. sz.

sarkalatos törvény révén ma már elengedhetetlen, egyértelmű és határozott törvényi követelménnyé vált.

- 14 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) és számos alsóbb fokú bíróság úgy értelmezte a Bíróság 2015. április 23-i Zaizoune ítéletét (C-38/14), hogy az lehetővé teszi a spanyol közigazgatási hatóságok és bíróságok számára a bírság szankció megfelelésére és a kiutasítás kifejezett indokolásának szükségességére vonatkozó 4/2000. sz. sarkalatos törvény rendelkezéseinek **[eredeti 6. o.]** mellőzését.
- 15 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ez azt feltételezi, hogy az érintett személy hátrányára és büntetőjogi felelősségét súlyosbítva közvetlenül alkalmazni kell a 2008/115/EK irányelvet, és ennek következtében ki kell utasítani (méltányossági eljárás esetén az önkéntes teljesítési határidő ellenére is) minden jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárt. Azaz, az irányelvnek (az állam által a magánféllel szemben hivatkozható) „fordított vagy leszálló vertikális hatályt” tulajdonít, amely lényegesen eltér (a magánfél által az állammal szemben hivatkozható) „közvetlen vagy felszálló vertikális hatálytól”, amelyet a Bíróság az irányelv átültetésének elmaradása esetén megfelelőnek ítélt.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróság azt állítja, hogy megítélése szerint a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) és más alsóbb fokú bíróságok határozataiból nem az következik, hogy a spanyol joggal összhangban lehetne értelmezni az irányelvet (ami a 4/2000. sz. sarkalatos törvénynek a 2/2009. sz. sarkalatos törvény általi módosítását megelőzően talán még lehetséges lett volna), hanem az, hogy egyszerűen mellőzni kell a belső jogszabályokat, ráadásul mindezt egy szankcióval kapcsolatos kérdésben, az eljárás alá vont személy hátrányára. Megerősíti, hogy a nemzeti bíróság köteles a nemzeti szabályozást az uniós szabályozással összhangban értelmezni (lásd a 2016. november 8-i C-554/14. sz. és számos más ítéletet), azonban a Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlatában felállított korlátok között.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) azon az állásponton van, hogy a Bíróság már döntött a „fordított vagy leszálló vertikális hatály” kérdésében, megengedve azt a 2015. április 23-i Zaizoune ítéletében (C-38/14). A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) értelmezése szerint ez az ítélet nem csak a spanyol jog uniós joggal való összeegyeztethetlenségét állapítja meg, hanem egyfajta utasítást is ad a spanyol bíróságok számára az irányelv érintett személy hátrányára történő közvetlen alkalmazására. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az ítélet egyes pontjai, mint például a 39. pont is, kétségekre adhatnak alapot e tekintetben. Megítélése szerint azonban a szóban forgó ítélet nem járhat ilyen következménnyel, mivel ilyen esetben a Bíróság ellentmondana korábbi, kiterjedt ítélkezési gyakorlatának.
- 18 Az irányelv állam általi, az érintett személy hátrányára és a nemzeti jog rendelkezéseinek mellőzésével történő közvetlen alkalmazásának (a fordított vagy leszálló vertikális hatály) kizártságát érintően, a kérdést előterjesztő bíróság

először is emlékeztet arra, hogy az 1986. február 26-i Marshall ítéletben (152/84) megállapítást nyert (46. pont), hogy az irányelv önmagában nem keletkeztethet magánszemélyre kötelezettségeket, és annak rendelkezésére ilyenként a szóban forgó személlyel szemben nem lehet hivatkozni. Ugyanebben az értelemben hivatkozik az 1987. június 11-i Pretore di Saló ítéletre (14/86).

- 19 Az 1987. október 8-i Kolpinghuis Nijmegen BV ítélet (80/86) kimondta, hogy habár a tagállami bíróság köteles a nemzeti jogot annak alkalmazása során az irányelv szövegére **[eredeti 7. o.]** és céljára figyelemmel értelmezni, az irányelv azonban önmagában és a végrehajtása érdekében elfogadott nemzeti törvénytől függetlenül nem határozhatja meg vagy súlyosbíthatja azon személyek büntetőjogi felelősségét, akik annak rendelkezéseit megsértve járnak el. Ahogyan az a 13. pontban olvasható, az összhangban álló értelmezésre vonatkozó kötelezettséget „korlátozzák a közösségi jog részét képező általános jogelvek, különösen a jogbiztonság és a visszaható hatály tilalmának elve. E tekintetben az 1987. június 11-i Pretore de Saló/X ítéletben (14/86, EBHT 1987., 2545. o.) a Bíróság megállapította, hogy az irányelvnek önmagában, a tagállamban a végrehajtása érdekében elfogadott törvénytől függetlenül, nem lehet olyan hatása, hogy meghatározza vagy súlyosbítsa azon személyek büntetőjogi felelősségét, akik az irányelv rendelkezéseit megsértve járnak el”.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság ugyancsak hivatkozik az 1996. szeptember 26-i, Luciano Arcaro ítéletre (C-168/95), amely megállapítja, hogy „a közösségi jog nem tartalmaz olyan mechanizmust, amely lehetővé teszi a nemzeti bíróság számára valamely, a nemzeti jogba át nem ültetett irányelv rendelkezésével ellentétes belső jogszabályi rendelkezés mellőzését, ha ez utóbbi rendelkezésre nem lehet a nemzeti bíróság előtt hivatkozni”, és amelyben, – miután emlékeztet a nemzeti bíróságok azon kötelezettségére, hogy a nemzeti jogot az uniós szabályozásra tekintettel értelmezzék – a 42. pontban megállapítja, hogy „ugyanakkor, a nemzeti bíró azon kötelezettsége, hogy a nemzeti joga megfelelő szabályainak értelmezésekor hivatkozzék az irányelv tartalmára, addig tart, amíg az ilyen értelmezés nem eredményezi azt, hogy egy magánszeméllyel szemben egy át nem ültetett irányelv által előírt kötelezettségre hivatkoznak, és az irányelv alapján és a végrehajtására hozott törvény hiányában még kevésbé határozhatja meg vagy súlyosbíthatja azoknak a büntetőjogi felelősségét, akik megsértik az irányelv közösségi rendelkezéseit (lásd a fent idézett Kolpinghuis Nijmegen ítélet 13. és 14. pontjait)”.
- 21 Végül, a 2017. december 5-i ítélet (C-42/17. sz. ügy) kimondja, hogy az összhangban álló értelmezésre vonatkozó kötelezettségnek lehetnek korlátai, köztük a bűncselekmények és büntetések törvényességének elve. A kérdést előterjesztő bíróság megítélése szerint a törvényesség elve kérdésessé válik, ha a bíróságok mellőzik a kedvezőbb (a bíróságot előíró és a kiutasítást kizárólag indokolt esetben engedélyező) szankcionáló szabály alkalmazását, közvetlenül alkalmazva az irányelvet az érintett hátrányára.

- 22 A fenti indokok alapján a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjeszti a jelen kérdést, kérve, hogy azt az eljárási szabályzat 105. cikkében foglalt gyorsított eljárásban bírálja el. [eredeti 8. o.]

MUNKADOKUMENTUM